СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№ 10 (20)

ЗАТАТУЙОВАНА КУЛЬТУРА
СТОР. 6-7

АУДІОКНИГИ: 5 АРГУМЕНТІВ НА ЗАХИСТ
СТОР. 8-9

РУБРИКА «НАШ ХІП-ХОП»
СТОР. 16-18

РОК-ЕКЗИСТЕНЦІЯ
СТОР. 16-18

MC RIO: «СПРАВЖНІЙ MC ПОВИНЕН ЧИТАТИ ЖУРНАЛ «ПТАХА»!»
СТОР. 19-21

МАЙКЛ ДЖЕКСОН. ХАЙ ЖИВЕ КОРОЛЬ!
СТОР. 24-25

Слово редактора

Осінь розкриває свої обійми – і ми падаємо в них, як Аліса Льюїса Керрола, – у бездонну криницю. А що там на нас чекає? Це вже кому що до вподоби.

Пам'ятаю, у дитинстві для мене осінь наступала, коли бабця починала повторювати: «Зачиняй міцніше двері, осінь уже». І мені, малій, видавалося, що Осінь – то той, хто схожий на привида, швендяє у пошуках привідчинених дверей, щоб шмигнути у щілину і дихати потім на всіх холодом. Але попри усі «дитячі небезпеки» дверей я тісно і далі не зачиняла.

Так уже повелося, що із приходом осені ми чекаємо на депресії, загострення, холоди... А на що чекаєш – те і отримуєш. То, може, варто навчитися глибоко вдихати ранкову осінню прохолоду, бігати наввипередки з ароматним осіннім вітром, збивати хмарини у вершково-осінній коктейль, втрапляти у такт вальсу осінніх дерев?..

Якщо цьогоріч до мене завітає мій дитячий привид осені, у жодному разі не зачинятиму перед ним дверей. Просто напою його гарячим чаєм, пригощу яблучним пирогом і сплету кофтину з «бабиного літа»... Хай йому буде затишно.

Оля Лясенюк

Музика живе в тобі 3 ст.

«TOMORROW» уже сьогодні! 4-5 ст.

ЗаТАТУйована культура 6-7 ст.

Аудіокниги: 5 аргументів на захист 8-9 ст.

Орхан Памук:скандальний меланхолік 10 ст.

Музичні новини 11 ст.

Рубрика «Наш Хіп-Хоп» 12-14 ст.

Музичні новини 15 ст.

Рок-екзистенція 16-18 ст.

MC Rio: «Справжній MC повинен читати журнал «Птаха»!» 19-21 ст.

Велике закриття 22-23 ст.

Майкл Джексон. Хай живе король! 24-25 ст.

Віршина 26-27 ст.

Фестиваль джиперів та байкерів «Буран» 28 ст.

СТРАЙКБОЛ, або Новий адреналін для справжніх чоловіків 29 ст.

Новинки музики, кіно 30 ст.

Музичні новини 17 ст.

Фотопозитив 32 ст.

UAinet
Світ послуг інтернет
м.Ковель
вул.Косачів 8 III-поверх
тел. 7-34-36
Найдешевші безлімітні тарифи
55грн - 5Мбіт/с
Підключення безкоштовно
Акційна пропозиція
За клієнта приведеного абонентом, що діє, на рахунок зараховується 60 гривень на двох.

МУЗИКА ЖИВЕ В ТОБІ!

ПТАХА
Оля Імаєва

Музика – це дотик холодного вітру до розпеченого сонцем тіла. Це морозний подих, наближений впритул до твоїх стиснених долонь. Це те, що розрізає тебе навпіл і дістає зсередини все, про що ти навіть не здогадувався. Тільки якщо це справді Вона, а не якась комерційна банальщина, створена задля накопичення грошових одиниць.

Ніколи ні до чого не зобов'язуючи, даючи тобі повну свободу дій, Вона провокує і надихає. Когось на сльози, когось на радість чи то на подвиг чи просто усмішку. Є й така, яку забороняєш собі слухати, бо Вона витягує біль з усіх твоїх внутрішніх кишень.

Музика – це все, що тебе оточує. Бій твого серця, шелест опалого листя, краплі, що барабанять по твоєму вікну, муркіт кота, що спить, згорнувшись калачиком (а може, плюшкою) на твоїх колінах, скрип підлоги від твоїх швидких кроків, звуки годинникового механізму. Це все, що ти чуєш, а може навіть бачиш. Адже Музику можна бачити. Мені вона дозволяє малювати найнеймовірніші картини. Все ретельно заховане, накопичене роками в моїй підсвідомості вмить опиняється на поверхні і кружляє кольоровими метеликами моїх спогадів.

Скажи мені, що ти слухаєш, і я скажу, який у тебе настрій. Я от нічого – кролик перегриз мої навушники. Тепер я з нетерпінням чекаю, коли ж мені привезуть нові. Легкий морозець пробігає по шкірі від думки про те, що я відчуватиму, коли почую її після такої довгої перерви!

Я напросилась у гості до своїх друзів (гурту «На зламі дня») на репетицію. Хотіла там писати статтю, але щось не вийшло написати більше першого абзацу. Я, ніби губка, вбирала в себе кожен звук. Я не ворушилася, щоб не зрушити, не зруйнувати це таїнство. Це щось позаземне, космічне і нереальне. Це те, чим вони живуть і без чого не виживуть. Професійна мова музикантів для мене є мовою риб, а от їхні інструменти іноді розмовляють голосом мого серця.

Моя вам порада: одного найсумнішого, найменш погожого осіннього дня, зручненько десь вмоститись, ну хоча б сісти на підвіконня і лишитися з Нею наодинці. Ще можна взяти плеєр і танцювати на даху (я так Новий Рік зустрічала)… Вона живе в кожному з нас, спробуйте відчути її кожним міліметром свого тіла. Музика може бути твоїм другом, порадником. Вона як ніхто вміє співчувати тобі і відчувати тебе.

Сподіваюсь, ви знаєте, що 1-го жовтня – День музики. Не втрачайте можливість, відсвяткуйте його музично!

„TOMORROW" уже сьогодні!

– Як і коли утворився ваш гурт?

Роман: Задум створити гурт був у нас давно, але нам ця мрія здавалась недосяжною. Проте з часом зрозуміли, що все залежить тільки від нас. 1-е березня 2008 року стало Днем народженням «TOMORROW», у складі якого на той час був Влад Дворецький (бас-гітара). Торік, наприкінці серпня, знайшли Женю Грищука, але і він у травні цього року залишив гурт. Тому ми у пошуках нового бас-гітариста.

Назар: А я вважаю, що все почалось з того, що я придбав диск гурту «The Rasmus». Це було давно, але, на мою думку, саме це було початком заснування. Мені сподобалась їхня музика, і я запропонував її Роману (нашому вокалісту). Захопившись, ми записались на уроки гри на гітарі. Почали перегравати на акустичних гітарах пісні інших гуртів, але вже тоді було бажання створити щось своє. Потім перша пісня, знайомство зі Стасом (нашим барабанщиком), перший виступ, який відбувся через шість днів після заснування гурту у Володимир-Волинському Педагогічному Коледжі. Це був концерт, присвячений до восьмого березня.

– Отже, який на сьогодні склад гурту?

Назар: Роман Лех – вокал, гітара; Стас Кузнєчіхін – барабани; і я – Назар Каляпух – гітара.

– На яких сценах виступали?

Роман: На невеликих :-). До великої сцени ще трішки треба повчитись грати.

– У якому стилі граєте?

Роман: Важко сказати.

Назар: Так, це складне для нас запитання… Ми не намагаємося «запхати» себе в рамки якогось одного стилю. Граємо те, що нам подобається і те, що ми хочемо, а слухачі нехай вже оцінюють і визначають наш стиль. Але загалом ми граємо рок.

– Чи брали участь у фестивалях, конкурсах? Яких? Які маєте перемоги?

Стас: Так, грали. На трьох акціях «Живий Погляд», на фестивалі до дня молоді, «Срібна Підкова» та інших.

Роман: Але на більшості концертів, де ми виступали, гурти між собою не конкурували. Тому ніяких перемог поки не було.

Назар: А я, взагалі, вважаю, що в музиці не повинно бути конкурсів.

– Що, на вашу думку, головне для музиканта?

Стас: Бажання і натхнення.

Роман: І ще – цілеспрямованість. Без неї ніяк… Але головне – це все-таки бажання.

– Яка у вас програма «максимум»?

Назар: Якщо питання стосується того, чого ми хотіли б досягнути, то, напевно, щоб якомога більше людей змогли почути нашу музику.

Роман: Так. Щоб донести свої думки, переживання до людей.

Назар: Також повиступати по світу на різних фестивалях, записати альбоми і так далі ***(сміється – авт.)***… Максимуму немає, бо людина – це таке створіння, яке завжди хоче більшого

– Який девіз вважаєте девізом своєї команди?

Роман: Не парся! Все буде пучком! ***(сміються – авт.)***

– Які маєте плани на найближчий час?

Роман: Створювати нові пісні, виступати на концертах…

Стас: Випустити демо-альбом… Якраз незабаром в нас такий має вийти під назвою «Ілюзії». Зараз ми над ним працюємо.

Спілкувалася Оля Ляснюк

ЗаТАТУйована культура

КУЛЬОК

Виявляється, історія тату не обмежується вигадками про тюремні наколки куполів, троянд і довгоногих дівиць з підписом «МАША». Більше того – це взагалі не історія татуювання, а дуже відгалужена і дуже побічна його гілка. Загалом же первинне значення тату було перш за все прикрашанням тіла людини, або «відзнака» цієї людини за приналежністю до роду, племені. Звичайно, не обходилось і без дивацтв, як от те, що жінки японського племені аборигенів Айну візерунками на повіках, щоках та губах сповіщали про «сімейний стан», кількість дітей і взагалі свою… ем… плодовитість… (все-таки в наш час зняти-одягнути обручку – набагато гуманніше).

Про татуювання як мистецтво, культуру і спосіб самовираження я спілкувалася з майстром, за роботою якого читач мав (або не мав) змогу навіть спостерігати через плече на фестивалі «Бандерштат» – Тимуром 3G Денисенком.

– З якою метою до тебе приходять робити татуювання?

– Всі по-різному. Одні хочуть зробити тату, бо це дуже модно, а другі роблять його зі значенням. Дехто хоче освідчитися в коханні, а іноді приходять пари і роблять одне татуювання на двох. Ну а загалом, кожна людина, яка йде в салон, розуміє, для чого вона хоче мати на собі татуювання.

– Ти робиш тривимірні татуювання. Що для цього потрібно, і чи багато таких майстрів є у нас?

– Ну, щоб їх малювати, потрібне відчуття простору на площині, вміння передати об'єм за допомогою тіней, контурів і т. д. І взагалі, щоб робити тату, потрібно вміти малювати. Обов'язково! А в Луцьку я навіть не знаю, чи хтось робить 3D.

– Дехто думає, що є тимчасові татуювання.

– Тимчасові тату існують тільки якщо їх робити хною. Хна наноситься на шкіру і випалює візерунок. Вони тримаються на шкірі десь до двох тижнів, але вигляду ніякого естетичного не мають. А те, що хтось каже, що є

Еліна Форманюк

ПТАХА

Ну не вмію я без історичної довідки :-).

Слово «татуювання» походить від таїтянського слова «tattau» – означає «відмітка», «відмічати», вперше було згадане у звітах дослідника Джеймса Кука під час однієї з експедицій у 1769 році.

Перше татуювання, як стверджують вчені, було нанесене на шкірі муміфікованої людини, тіло якої знайшли в Арктиці – вік знахідки визначили як 5 тисяч років.

Найбільший розквіт тату відбувся в Японії, де досі шанують людей за їх татуюваннями. Саме японські майстри вперше застосували тривимірні зображення кольорових міфічних тварин.

В арабів найбільшим талісманом вважалося татуювання з цитатами із Корану.

У 1891 році американець О'Рейлі винайшов електричну татуювальну машинку, яка замінила усі саморобні інструменти і засоби для татуювання.

тимчасові татуювання, то це все брехня, тому що майстер може зробити, а через рік це татуювання не зійде, а майстра через рік теж вже не знайдеш.

– Що треба враховувати перед тим, як робити тату?

– Вибір майстра дуже багато чого визначає. Спочатку потрібно подивитись, як він хоча б виглядає. Треба побачити його роботи, послухати рекомендації. Зрештою, треба подивитися на малюнки на ньому самому – якщо немає малюнків майстра, то це вже підозріло. Обов'язково потрібно дивитися на обладнання – щоб усе було одноразовим, стерильним.

– Є такі випадки, коли взагалі не можна набивати тату?

– Є. По-перше не можна перекривати родимі плями, а по-друге, не можна робити татуювання людям, які не знають, чого хочуть – їхні погляди, життєві позиції надто швидко змінюються. Ну і неповнолітнім, звичайно, я теж не роблю.:-)

– Які у тебе клієнти? А хто найдивніший? Якого віку?

– Приходять люди найрізноманітніші – від 18 до 50 років. Найдивніший був дядько, який хотів зробити татуювання ще в армії. А прийшов через 17 років після неї, коли йому було вже 40. Зробив татуювання, то був щасливий як мала дитина. Хотів ще заодно проколоти вуха.:-)

– Татуювання – самовираження чи мода? Що воно для тебе?

– Це і мода, і самовираження. Вже з 2005 дуже сильно ця галузь розвинулась, а татуювання вже не вважають клеймом, яке зробили в тюрмі. А для мене татуювання – це моє життя.

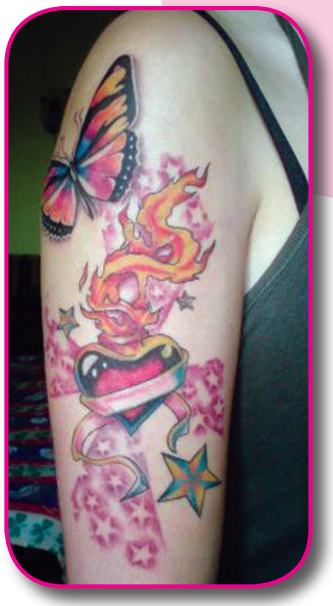

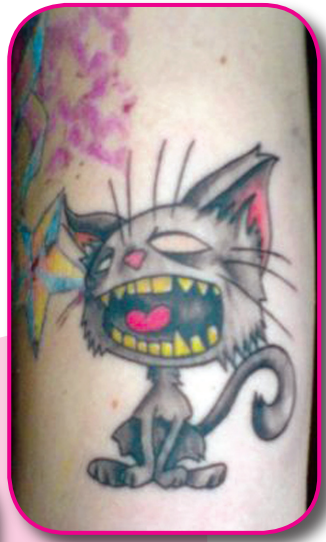

– Татуювання вже нарешті стало культурою?

– Культурою і мистецтвом. Багато хто цього мистецтва не визнає, але це їхня справа.

П.С. Вартість тату залежить від складності його виконання, кольорів, величини, а також від примхи майстра, якщо у нього немає конуренції (монополія). Скажімо, чорно-біле татуювання розміром 7х10 сантиметрів коштуватиме охочим приблизно 400 гривень. Кольорове – 600. Невелика зірка на будь-якій частині тіла обійдеться у 160 гривень. Якщо ж усе-таки зважитеся на таку вічну прикрасу – дбайте про стерильність усього, що торкається вашої шкіри.

Галина Форманюк

5 Аудіокниги: аргументів на захист

ВООКОVРУБКА

Таня Гранкова

У наш час без експериментів – нікуди. Михайличенко експериментує зі збірною України, Елтон Джон – з музикою, викладачка БЖД – з кольором волосся. От і я подумала, чом би мені у своїй колонці, якщо мені таку вже ввірили, не поекспериментувати трохи зі стилем. Тому затамовуйте подих і ловіть мою вам обіцянку, що у цих рядках (ані під ними, ззаду, збоку, між літерами) ви не знайдете обеpемку дат і восьми столових ложок відбірних власних назв. Досить фактажу! Сьогодні поговоримо про серйозні речі в несерйозній манері. І так (барабанний дріб)… судовий процес між аудіокнигами і традиційними виданнями. Слово надається захисту.

АРГУМЕНТ ПЕРШИЙ для менеджерів середньої ланки. Задушливі офіси, працівники, ясна річ, виживають від обідньої перерви до кавабрейків. Напруженість через очікування кінця робочого дня часом нагадує облогу Сталінграду 1942. А тому дуже доречно мати у своєму плейлисті кілька аудіокниг. Перевага в тому, що навушники не так компрометуюче для шефа визирають з-за вашого комп'ютера і трьох маленьких кактусів, які, за версією вашої дружини, нібито поглинають радіацію, як масивні палітурки паперових книг. Крім того, читати якийсь енний шедевр пера Дейла Карнегі ви можете, не відриваючись від своєї головної роботи (о ні, не прийому замовлень і відправки депеш у головний офіс фірми!) – натискання клавіші оновлення усіх можливих сайтів для спілкування.

АРГУМЕНТ ДРУГИЙ, студентський. Початок сесії. Пропорція, «пропонована» для засвоєння інформація = вільному часу» не виконується за жодними законами математики, як ти члени рівняння не переставляй. Хоч іди спочатку на пиво, а потім копати м'яч, хоч перш біжи на побачення, а далі беззмістовно тиняйся вечірніми вулицями, однаково на навчання зайвої годинки не лишається, і це головна аксіома студентського життя. На допомогу вам з радістю прийдуть аудіокниги (щоправда, 46-хвилинні сети якогось там діджея з плеєра доведеться стерти на користь носія розумного, доброго, вічного), які можна слухати на занудних лекціях, під час гонитви за викладачами, перебіжок до тринадцятого корпусу – найближчого генделика. Крім того, паралельно можна читати конспекти (от халепа, що їх ніхто ще не додумався надиктовувати) з предметів, які ти начебто прогулював у ветеринара із хворою шиншилою. Одне другому аж ніяк не заважатиме, адже наукою давно доведено, що органи чуттів студента у своєму розвитку пішли куди далі, ніж у звичайного homo sapiens, і функціонують повністю ізольовано одні від інших.

АРГУМЕНТ ТРЕТІЙ, жіночий. Купили новий роман а-ля Даніела Стіл? Ох, як кортить прочитати, і то зараз, а інакше всю ніч мучитимуть здогадки, хто ж убив Мері, і чи справді її коханий Кенні втопився в Колорадо після того, як його переїхала вантажівка. Та життя повне казусів, і, як на зло, в цей же день пара з 18-ої квартири справляє ювілей свого подружнього життя (12 з половиною років – чим не строк?). І не так краде у вас час застілля, як приготування до нього. Ламінування нігтів, приклеювання супер пухнастих вій, натягування панчох, які рвуться, як мінімум, рази два, вимальовування на повіках візерунків під стиль і колір сукні і тому подібне, і неподібне на будь-які дії тверезої психіки. Поміж рум'ян

Таня Граньова

і тонального крему аж ніяк не вміщається до рук, хай і компактна, але книга. І тут у нагоді вам стане ай-под у кишені халата, в якому поряд з новим альбомом Миколи Баскова записано жіночий романчик, відверта обкладинка якого так зацікавила вас на розкладці в підземному переході. Приємний чоловічий голос обов'язково сповістить про усі неймовірні перипетії в містечку N., де протікає річка Колорадо, і при цьому не доведеться відмовлятися від шоколадного торта, який спекла на річницю сусідка з 18-ої квартири.

АРГУМЕНТ ЧЕТВЕРТИЙ для ледацюг і алергетиків. Усе життя бігали до однокласниці, щоб вона вам переповідала твори із зарубіжної літератури і не тільки? Тоді аудіокниги – то винахід саме для вас, бо й та дівчинка вже давно не ваша однокласниця і живе в якомусь далекому Вроцлаві. Самому книжку брати до рук лінь, згадувати знайомі літери, розставляти подумки правильні інтонаційні наголоси, слинити палець для перегортання сторінок. У такому складному випадку врятує кілька мегабайтів звукової доріжки у сюжетному напрямку. Крім того, є люди, у яких алергія на друкарську фарбу, старий книжковий папір та інші поліграфічні заморочки. І я вже не кажу про алергію на саме читання – звичайнісінька лінь – чи на обсяг твору (наприклад, напівалергічний стан у мене викликала «Війна і мир», усю інформацію якої необхідно було втиснути в себе за тиждень).

АРГУМЕНТ П'ЯТИЙ, антиаргумент. Не викликає жодних сумнівів, що аудіокнига – безмежно зручна штука, проте… Якщо хоч трохи набрати серйозного тону, то можна й підшукати кілька позицій на користь обвинувачення. Коли зранку їдеш у тролейбусі і тримаєш в руцях нове творіння пера твого улюбленого когось, занурившись між рядків, ти зовсім не помічаєш агресивного погляду кондуктора, який вже хвили 5 тому застиг над тобою, простягнувши долоню для 40 копійок. І то неймовірно приємно, отак зачитатись, проґавити свою зупинку і спізнитися кудись, навіть і на пару з політології. Крім того, людське вухо не пристосоване до сприйняття великої кількості інформації, увага однаково розсіюватиметься більше в навушниках, ніж коли перед очима лежить традиційне видання. Та й не завжди аудіокниги начитують відомі актори з шикарним голосом та інтонацією, часто просто якийсь флегмат гундосить у навушниках про те, в якому готелі оселився Фандорін, і як звали його помічника, не передаючи зовсім акценту японського слуги. Якщо ж говорити про естетичну місію звичайних книг, то тут ще одна очевидна їх перевага перед начитаними на звукову доріжку. У плейлисті не видно золотого тиснення, дзеркальної палітурки, шкіряної оправи чи обкладинки якогось ядовитого кольору, який вам ну дуже подобається.

Аудіокниги не припадають пилом; затіявши прибирання, ти не береш їх до рук здмухувати пил, а тому і не виникає спонтанного і сильного бажання перечитати той чи інший твір. Аудіокниги не перегортаються, не лишаються на ваших полицях, підморгуючи фоліантам, навіть старими, вони просто стираються з вашого ай-пода, і на зміну їм приходять клубні сети, модні треки та інше начиння. На зміну ж традиційному виданню може прийти лише інше таке ж саме, адже навіть поверхня полички вигоріла в тому місці, де стояли ряди різнобарвних корінців. А таку порожнечу вже не замістити аромолампами чи магнітолами.

ОРХАН ПАМУК: СКАНДАЛЬНИЙ МЕЛАНХОЛІК

Орхан Памук з'явився у наших серцях не так уже й давно. Він дебютував в Україні 2006 року романом «Сніг» (вид. Фоліо). Зацікавленість східним прозаїком не була схожа на вир. Та в 2007 році перекладають українською мовою роман «Мене називають Червоний». У літературних колах стало зрозумілим те, що свого читача Памук знайшов. А він і не прагне масовості.

Орхан Памук – турецький письменник, лауреат Нобелівської премії з літератури. На його дещо західну манеру писання вплинуло навчання в Американському коледжі, що в Стамбулі. Закінчив інститут журналістики. А згодом жив і працював у Нью-Йорку, США. Та без Туреччини він не уявляє свого життя, тому згодом повернувся.

Суди, ув'язнення, скандали у всіх турецьких ЗМІ – і Памук знову повертається у США.

У себе на батьківщині Орхан – персона скандальна. І йому не варто для цього втинати якісь вибрики, для цієї країни варто просто дозволити собі прямі політичні висловлювання. Напевно, Памук все-таки перегнув палицю, адже мову вів про ***геноцид вірменів та курдів.*** Це болючо-скандальні теми, про які мало хто наважується говорити вголос, до того ж різко. Суди, ув'язнення, скандали у всіх турецьких ЗМІ – і Памук знову повертається у США.

Йдеться про одного багатого чоловіка – Кемаля, який втріскався у молоденьку Фюсун і хворіє фетишизмом – збирає речі, які належать дівчині, нюхає їх…

У 2008 році перекладають ще один роман турецького письменника – ***«Музей невинності».*** Цей твір якісно відрізняється від попередніх у першу чергу тим, що він дивний. Йдеться про одного багатого чоловіка – Кемаля, який втріскався у молоденьку Фюсун і хворіє фетишизмом – збирає речі, які належать дівчині, нюхає їх… Нібито банальна історія кохання перетворилася у своєрідне підглядування за терзаннями Кемаля. Але тут с т о п. Переповідати Памука – невдячна справа. Навпаки, варто смакувати деталі – це є «східним боком» манери писання лауреата. Часом вони видаються нудними, але вже наступного моменту слово «нудно» перетворюється на «злегка меланхолійно».

Бомбезна цікавість цього твору полягає у тому, що «Музей невинності» містить багато деталей, які хочеться перевірити. Надто правдиво про них написано.

• Перше, що привертає увагу в книзі – це ***квиток на останній сторінці***, який начебто дає можливість безкоштовно відвідати «Музей невинності» у Стамбулі. Після опитування моєї турецької братії (журналістів – авт.) виявилось, що справді такий музей буде відкрито у 2010 році. І якщо матимете книгу при собі з цим квитком – то впевнено пройдете у будівлю безкоштовно.

Турецькі журналісти пообіцяли авторові «Музею» відстежити у ньому кожну дрібничку, про яку йшлося у творі.

• Усі ***речі, які автор обіцяє викласти у музей*** – насправді повинні бути у реальному музеї у Стамбулі. А ще логіка музею така, щоби з будь-якої точки в музеї можна було побачити усю експозицію.

• ***Чукурджума – місце, де Фюсун з родиною жила багато років.*** Воно насправді існує? – Аякже! І де б ви думали той реальний музей мають відкрити? Саме на цій вулиці і у цьому будинку.

• ***Багаті будинки мають назви*** – як замки чи фазенди. – Саме так. Усі знатні родини в Туреччині називали свої родові будинки ще і 10 років тому. Зараз потроху це відходить у минуле. У книзі таким прикладом виступив «Будинок Милосердя» – колишнє родинне гніздо родини.

• Чи може будинок розташуватися над морем так, щоб у 2-х метрах можна було чути, ***як море б'ється об бетонну стіну?*** – Так. Знову ж таки багаті людини могли собі дозволити жити так близько до моря. Їхні будинки розташовані над

самим морем на бетонних міцних та великих укріпленнях у місті на Боспорі.

• У творі безліч разів згадується лимонад «Мельтем», чи є такий у продажі зараз? – Справді існує такий напій. Під такою назвою в Туреччині їх багато. «Мельтем» перекладається як «Бриз».

Крім того, назви вулиць, площі і райони у Стамбулі (Бейоглу, Бешикташ, Долмбахче та ін.), які згадуються у цьому творі – реальні. І місцеві жителі говорять, що у Памука досить точні описи.

Цікаво, що Орхан вводить себе як героя твору (ну, зрештою, відомі режисери теж знімаються у другорядних ролях) – під своїм іменем.

Отже, твір з претензією на правдивість? Чи є тут місце вигадці? Вважаю, що кожен визначить для себе сам, коли перечитає твір, повний суперечностей на лінії Захід-Схід.

Юля Троцюк-Цитрина

Щиро дякую за ласкаву допомогу Куртулушу Наджару (Kurtuluş Nacar)

ПТАХА

МУЗИЧНІ НОВИНИ

«БРАТИ КАРАМАЗОВИ» – В БОРОТЬБІ ЗА «МИР»

1-го листопада в українській столиці стартує масштабний соціально-культурний проект «МИР», ініціаторами якого є легендарні рок-музиканти Олег Карамазов («Брати Карамазови», Україна) і Юрій Шевчук («ДДТ», Росія). «МИР» став логічним продовженням-мантивоєнних концертів «Не стріляй!», організованих Олегом Карамазовим і Юрієм Шевчуком відразу після кавказького військового конфлікту в серпні 2008 року. В контексті сучасних військових, етнічних і релігійних конфліктів цей проект ставить собі за мету всебічну популяризацію в сучасному суспільстві ідей милосердя та толерантності.

З листопада 2009 і по вересень 2010-го року міжнародний соціально-культурний проект «МИР» проведе серію масштабних музичних, просвітницькихі добродійних акцій в Україні, Росії, Німеччині та Ізраїлі. Акція стартує 1-го листопада в Києві великим концертом «Братів Карамазових», «ДДТ» і трьох молодих українських рок-груп. Компанію легендарним рокерам будуть складати самі меломани під час відкритого інтернету-голосування, яке відбуватиметься з 1 по 15 жовтня на офіційному сайті проекту «МИР».

Для участі у відбірковому конкурсі запрошуються українські групи, що грають авторську музику. Проект «МИР» не має мовних, територіальних, расових і національних обмежень. Проте претенденти на участь у конкурсі мають поділяти ідеї проекту «МИР» – творчість музикантів-претендентів не повинна мати нічого спільного з насильством та агресією.

Заявки з демо-дисками приймаються з 15 вересня до 30 вересня 2009 року. 1-го жовтня оргкомітет фестивалю на основі вивчення фонограм і анкет оголосить десяток претендентів-фіналістів. З 1 по 15 жовтня на офіційному сайті проекту «МИР» з числа десяти фіналістів-претендентів інтернет-аудиторія відкритим голосуванням визначить три українські гурти, які візьмуть участь в київському концерті в Палаці Спорту.

Тим часом 22-го вересня ініціатора проекту «МИР», гурт «Брати Карамазови» офіційно визнано легендою вітчизняної музики. Цього дня творчим вечором команди у столичному «44» відкрилася серія статусних концертів проекту «Майстер-клас» за участі провідних непопсових музикантів України. «Брати Карамазови» відіграли спеціальну the best-програму за 19 років свого існування та поділилися секретами власних музичних винаходів. У фіналі «Майстер-класу» в «44» відбудеться відкриття Стіни Слави Рок-Н-Ролу, на яку потрапить диплом «Братів Карамазових». Кожні два тижні Стіна Слави поповнюватиметься черговим ім'ям героя сучасної української непопси.

Планується, що упродовж музичного сезону 2009-10 столичні меломани зможуть відвідати концерти двадцяти найвідоміших українських рок-груп. В осінніх «Майстер-класах», окрім «Братів Карамазових», будуть представлені групи «Мертвий Півень», «Green Grey», «ТНМКонго» та «Qarpa».

Для тих, кому не вистачає відомостей про сучасний стан вітчизняного хіп-хопу в засобах масової інформації...
Для тих, хто цікавиться хіп-хопом в загалом, але не має уявлення про його існування на теренах нашої держави...
Для тих, кому не доводилося перетинатися з таким явищем як «Хіп-Хоп культура»...
Для тих скептиків, що довіряють лише чуткам і стереотипам...
Для тих, кого цікавить життя молодого покоління українців...

РУБРИКА «НАШ ХІП-ХОП»

Стаття Перша

«ПОЧАТОК»

Денис (Дельта) Мисара

Не обіцяю, що писанина моя сьогодні буде дуже смачною і ароматною, але у її користі для розширення вашого світогляду, шановні читачі, повністю впевнений. І справа не в тому, що я три дні не був вдома і сьогодні останній строк здачі матеріалів редактору, а все через те, що спершу варто ознайомитися з поняттям «хіп-хопу», його структурою, певними цілями та ідеями. Скажете, що це ще одна позачергова лекція, яких і в університеті вистачає? Але я заперечу – місце (парк/квартирка/транспорт), позицію (стоїмо/лежимо/стоїмо лежачи) і час (обід/23.32/десять хвилин після сексу) для занурення в це «вчення» ви обираєте самі! Тому бажаю приємного читання і заповнених світлих голів!

«Хіп-хоп – молодіжна субкультура, що виникла всередині 70-х років у США (Нью-Йорк) серед афроамериканського населення. Для неї характерні власні музичні напрямки, танцювальні стилі та графічне мистецтво» – ось стандартне визначення цього молодіжного явища. Коротко і ясно. І, здавалось би, дуже просто для сприйняття. На практиці ж усе набагато глибше і розгалуженіше. І наше головне завдання – поступово у всьому розібратись. Відразу потрібно відзначити, що формулювання хіп-хопу на український лад (із урахуванням менталітету, способу життя) звучатиме по-іншому. Ось що ліпить докупи моє уявлення про це питання:

Хіп-хоп «по-українськи» – молодіжна субкультура, що вирва-

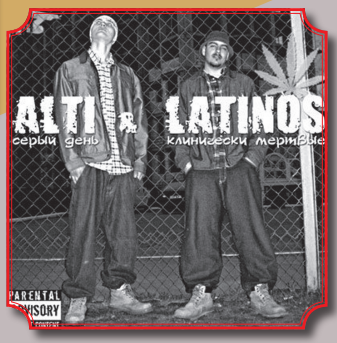

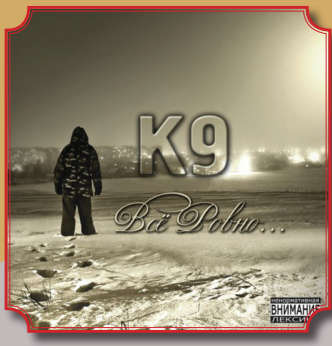

Денис (Дельта) Мисюра

їни (та й досі навряд чи можна провести паралель). Саме тому, напевно, ця культура і не дістала великої масштабності в нашій країні.

Однак, розвиваючись і прогресуючи, набираючи досвіду, хіп-хоп рік за роком підлаштовується під українське мислення, видозмінює свою сутність на більш національну, намагається достукатися саме до «братів по духу», жити разом з нами в одному середовищі. Ось чому серед натовпу ви не завжди помітите представника цієї течії. Він не обов'язково одягнений у специфічний одяг, він не обов'язково говорить дивним сленгом. Він просто один із вас. Це український хіп-хоп.

Основні елементи хіп-хоп культури (кожен з яких є самодостатнім і несе свій власний зміст):

- Реп/«Емсіінг» (rap/mc'ing) (музика).

- Брейк-денс (breakdance) (танці).

- Графіті (graffiti) (малювання).

- «Ді-джеїнг» (dj'ing) (музика).

РЕП/«ЕМСІІНГ» – музичний стиль; ритмічний речитатив

лась у широкі маси на початку 90-х років, яка за своєю суттю зводилась фактично до повного наслідування американських «засновників» цієї течії (починаючи зі стилю одягу і закінчуючи суспільними поглядами). І тут відразу виникала проблема – становище і світогляд людей з нью-йоркського гетто не міг у багатьох аспектах співпадати з проблемами тогочасної Укра-

римованого тексту під музику. Дехто зараховує реп і до поетичного жанру. MC (Master of Ceremony) – особа, що виконує реп. У певних колах (в основному – за кордоном, у радикальних хіп-хоп організаціях) «емсі» вважаються проповідниками хіп-хоп культури, котрі повинні доносити вчення про хіп-хоп до мас (в Україні активно набирає оберти: кількість реп-гуртів щороку збільшується у всіх куточках країни, покращується якість матеріалів, хоч їх творчість і не афішується на широкий загал).

БРЕЙК-ДЕНС – вуличний танець, виконавці якого називають себе бі-боями (b-boys (ну і b-girls відповідно;)). Поділяється на «нижній» і «верхній» брейк-денс; кожен з них має безліч різноманітних стилів і власних акробатичних елементів (на українських теренах набув своєрідної незалежності від решти хіп-хоп культури, постійно розвивається, використовується в багатьох напрямках шоу-бізнесу, поступово відходячи від коріння).

ГРАФІТІ – різновид графічного мистецтва; малюнки або написи фарбою-аерозолем переважно у громадських місцях (стіни будинків, транспорт і таке інше). Констатувати немає потреби – все перед вашими очима щодня.

«ДІ-ДЖЕЇНГ» – людина, що займається програмуванням музичних ритмів на драм-машинах, семплуванням (використовування фрагментів інших композицій), маніпулюванням вініловими пластинками (створення «скетчів»), «бітбоксингом» (вокальна імітація драм-машини). В Україні це найменш розвинений елемент хіп-хоп культури. Фактично усі так звані «ді-джеї» займаються клубними стилями музики, залишаючи за собою лише звання.

Лекцію завершено. Дякую за терпеливість і увагу.

ПИТАННЯ ДЛЯ САМОПЕРЕВІРКИ:

1. Нижній Тагіл чи Нижній Брейк-Денс?
2. «MC» – Матрос Сигізмунд?
3. Скільки днів мене не було вдома?

ДАЛІ! (АНОНСИ)

Інтерв'ю з українськими представниками усіх складових хіп-хопу!

Рецензії альбомів українських реп-виконавців!

Рапорти з хіп-хоп вечірок і фестивалів в Україні!

… і багато-багато іншого!

MARAKESH ЗАПУСКАЮТЬ СИНГЛОВУ СЕРІЮ

1-го вересня київський гурт «Marakesh» почав випуск нового альбому. Звучить дивно, але справа в тому, що замість традиційного релізу музиканти вирішили роздавати альбом вроздріб, по одному новому трекові кожні 2 тижні. Серія синглів, що отримала назву «Цифрова Кров», включить у себе 14 пісень, які будуть виходити аж до березня 2010-го року.

Зараз для скачування доступний перший сингл «Мій Дивний Світ», записаний улітку цього року на київській студії KWA. У ньому «Marakesh» повертаються до електронного саунду зразка дебютного альбому «Androgyny» (2006), але, проте, не радять судити за цим треком про серії синглів вцілому. Хоча б із тієї причини, що багато пісень ще не написані, і музиканти самі не знають, до чого врешті-решт прийдуть.

У цей час на сайті «Marakesh» можна ознайомитися з першою частиною відео-щоденника, що розповідає про недавнє турне Угорщиною, і уривком наступного сингла.

ТАЛІТА КУМ ПОВЕРТАЄТЬСЯ НА СЦЕНУ

В ефіри українських радіостанцій надійшов свіжий радіосингл «Вірю» популярної команди «Талита 3». Новий трек є першою новинкою гурту після тривалої перерви в кар'єрі, протягом якого Юля Мищенко й Сергій Глушко встигли істотно змінити своє життя. В «мами» і «татка» «Таліти Кум» трапилося поповнення в родині – народився син Марко. Готуючись до народження маляти, музиканти переселилися за місто в побудований за власним проектом будинок, у якому, за словами Юлі, «ідеальний фен-шуй». У даний час «Таліта Кум» активно готує нову концертну програму, прем'єра якої відбудеться 9-го жовтня в київському клубі «44». Музиканти завіряють, що час компромісів з попестетикою закінчилося. Тепер «Таліта Кум» буде грати тільки те, що їй дійсно до душі.

ПТАХА

РУСЛАНА ПІДКОРЮЄ АЗІЮ

Співачка Руслана отримала дві нагороди азійського пісенного фестивалю Asia Song Festival, що відбувся 19 вересня у Сеулі (Південна Корея). Цей фестиваль є однією з найбільших музичних подій азіатського регіону. Цього року він зібрав артистів із 14 країн Азії, а його трансляція відбувалася на 20-ти регіональних каналах.

Незважаючи на те, що Руслана була запрошена виключно як «зірковий гість» події, їй все ж таки вдалось «завоювати» дві спеціальні нагороди. Перша – золота статуетка «The Best Artist Award of The Asia Song Festival 2009», тобто головна нагорода фестивалю. Друга спеціальна нагорода – «За внесок у культурний обмін України та Азії у музичній сфері», яку переможниці «Євробачення-2004» на сцені особисто вручив міністр культури, спорту та туризму Республіки Корея пан Ю Ін Чон.

«Ми дуже хвилювались перед виходом на сцену. Як сприйме нашу музику корейська, японська, китайська та взагалі аудиторія усієї Азії, адже ми для неї – представники зовсім іншої культури. Україна для них така ж далека і загадкова, як для нас, наприклад, Малайзія або Індонезія. Однак, шалений прийом 40-тисячної аудиторії на головному стадіоні Сеула буквально змусив нас задуматись про неодноразові акції в Кореї і на Далекому Сході в майбутньому, – говорить Руслана. – Я докладу зусиль для зміцнення і збагачення корейсько-української дружби, адже ця країна стала мостом порозуміння і зближення народів Східної Європи і Східної Азії», – наголосила співачка.

Одразу після завершення фіналу 6-го Азійського Пісенного Фестивалю Руслана отримала запрошення взяти участь у наступному, 7-му Asia Song Festival. Українська співачка вже розглядає можливість запису синглу з одним із мегапопулярних корейських виконавців на початку 2010 року.

РОК -екзистенція
(продовження)

Мар'яна Голодняк

Ось вам стандартний рок-набір: дві електрогітари, бас і барабани, клавіші, соліст за мікрофоном з багажем пісень на соціальну чи любовну тематику. Додаючи потрібну кількість власного авторства, команди музикантів виносили на розгляд голодної в музичному плані публіки свою творчість, отримуючи натомість захват прихильників та невимовне задоволення від своєї музичної праці.

Публіка-таки вимагає хліба і видовищ. Ніші хард-року, психоделії, фольк-року були вже вщент заповнені відомими й досі музиками, яких об'єднував один талант – дарувати музичним поціновувачам живий, емоційний та якісний продукт. Настав час експериментів – стандарти року слід було розвести чимось абсолютно не схожим на рок. Чимось, що зліпить непоєднуване в одну субстанцію, яка заспіває нової, і тоді стартує чергова рок-генерація.

Симфонічна музика і рок – чим вам не діаметральні протилежності? Строгі канони і абсолютне свавілля. Знайдена між ними «золота середина» зачала нову музику 70-х під назвою **арт-рок**.

Цю «золоту середину» почали шукати ще «Бітли», Френк Заппа, «Pink Floyd», «The Doors», «Protocol Harum». Поряд з гітарою зазвучали флейта, саксофон, скрипка, віолончель, яскравим світлом спалахнув вокал, складнішими стали аранжування та структура арт-рокових композицій, які могли тривати по двадцять, а то й більше хвилин. Смислове наповнення текстів стало глибшим, забарвленим філософськими та психологічними роздумами. Іноді тексти пісень були самодостатньою поезією, що могла б існувати за межами музики.

Повіддя **класичного-арт-року** у свої руки взяли музиканти Туманного Альбіону. На передовій – «Van Der Graaf Generator», «King Crimson», «Genesis» (до речі, учасником саме гурту «Genesis» був відомий нині виконавець етно-музики Пітер Гебріел, власник чудового вокалу та потягу до театральних дійств, які він активно використовував у творчості свого гурту).

Досить заплутану для середньостатистичного вуха музику зі складним аранжуванням творили «Yes», «Jethro Tull» (арт-рокового звучання їхня музика набула аж у п'ятому за рахунком альбомі), «Gentle Giant». У цих музикантів рок переплівся не лише із класичною музикою, а й з фольклорними мотивами шотландців, англійців та кельтів.

На американському континенті арт-рок пропагував гурт «Kansas».

Сформувався і **симфо-рок**, який був характерним тим, що «писався» із класичних творів

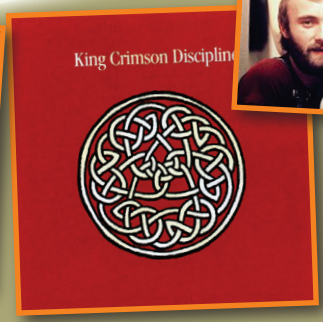

композиторів на кшталт Моцарта і Чайковського. З цього почали музиканти гурту «Nice», які, незважаючи на виконання серйозної музики, не цуралися іміджу типічних рокерів (тобто лаялися і билися, виступаючи напівголими на сцені).

Після розпаду «Nice» гітарист Грег Лейк та барабанщик Карл Палмер створили власний гурт, дали йому назву «Emerson», Lake and Palmer та продовжили далі проповідувати симфо-рок. Їхніми колегами у цьому напрямку були команди «Sky» та «Ala Parson's Project».

Для невибагливої музичної публіки з'явився «запопсований» арт-рок – так званий **поп-арт** – набагато простіший щодо ритміки та мелодики пісень. Таку музику виконував студентський колектив «Aphrodite's Child», вокалістом якого був знаменитий Деміс Русос.

У списку поп-артівців: «Electric Light Orchestra», «Roxy Music», «Tangerine Dream», «Can», «Gong», а ще культовий британський гурт «Pink Floyd». Будучи піонерами психоделічної музики, або ейсід-року, платівкою «Atom Heart Mother» 1970-го року випуску вони вперше торкнулися арт-року, започаткувавши суміжний стиль – психоделічний арт-рок.

Класика настільки зжилася із рок-музикою, що їхня тісна співпраця не закінчилася на вищенаписаному, а вилилася у новий жанр кінця 60-х – **рок-оперу**. Це перформенс на сцені (себто, мюзикл), де присутні традиційні для класики вокальні арії, симфонічний оркестр, хоровий спів, а ще сценічна гра акторів, як у звичайних спектаклях. Тільки звучить у таких мюзиклах саме рок-музика, і ніщо інше.

Першою рок-оперою вважають «Hair» («Волосся», 1967 р.) авторства американського композитора Голта МакДермота.

Найвідомішими постановками стали «Ісус Христос – суперзірка» (1970 р.), «Евіта» (1976 р.), «Кішки» (1981 р.), «Привид опери» (1989 р.), створені Ендрю Ллойдом Вебером та Тімом Райсом.

Рок-опера «Ісус Христос – суперзірка» був досить сміливою, та все ж дуже популярною сучасною інтерпретацією біблійної історії, описаної очима Іуди. Саме він є центральним персонажем. Партію Ісуса в рок-опері виконав Іан Гіллан, вокаліст гурту «Deep Purple», партія Іуди належала Мюррею Хеду, а партія Марії Магдалини – Івон Еллімен.

«Ісус Христос – суперзірка» зірвав підмостки Бродвею та Лондону, а у 1973 році режисер Норман Джуїсон екранізував цю знамениту рок-оперу.

У 1976 році на екранах вийшла «Евіта», головна роль у якій дісталася Мадонні.

Рок-опери створювали і самі музиканти, як-от опера «Томмі» гітариста гурту «The Who» Піта Тауншенда. У 1975 році з'явилася її екранізація, де засвітились Ерік Клептон, Елтон Джон, Тіна. Композиції, що звучали в рок-опері «Томмі», згодом почали жити своїм життям, а виконувались музикантами «The Who».

Одна з найпопулярніших рок-опер належить гурту «Pink Floyd». Її назва – «The Wall» («Стіна»), ідея якої побачила світ ще й як кінофільм та як платівка гурту (котра абсолютно заслужено визнана однією з найуспішніших). Частково автобіографічна рок-опера, написана басистом Роджером Уотерсом, розкриває суть «стіни» непорозумінь та відчуженості людей. Розповідати детально не варто – таке треба дивитися.

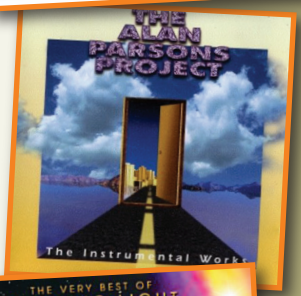

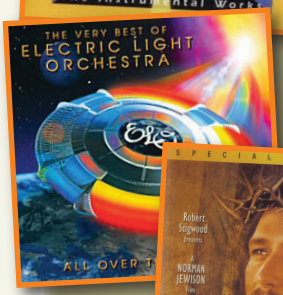

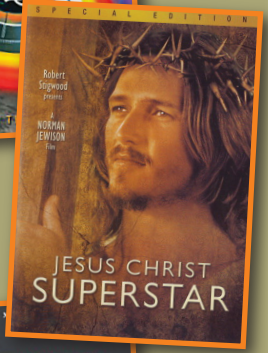

Маргарита Голодная

А музика, і рок зокрема, продовжують-таки рости далі. Непересічний поп-арт довів: щоб задовільнити масового слухача, зовсім не обов'язково писати надскладні за своєю структурою та звучанням композиції. Акцент на фонетику пісень, легкі для запам'ятовування та енергійні ритми – ось що впадає в душу публіці. І ядро – яскрава персона, з вуст якої лунає така музика.

Так і з'явився **глем-рок**. Хоча це швидше не окрема гілка рок-музики з тотожною музикою, а окрема когорта музикантів, тотожних за своїм іміджем. Кольорове шоу на сцені, немислимі вбрання та ексцентричний вигляд співаків став куди вагомішим, ніж смислове наповнення їхньої музичної творчості. І байдуже, що твої прихильники – хлопці/дівчата старшого шкільного віку, яких дуже важко назвати музичними гурманами.

Першим приміряв імідж глем-року британський співак Гарі Гліттер (навіть його псевдонім говорить сам за себе – «glitter» з англійської – «блищати»). Саме так до нього і прийшла довгоочікувана популярність. Те ж саме сталося і з Девідом Боуі (глибокий арт-рок, бачите, не справив належного враження на слухачів). Сміливо експериментуючи з іміджем, він щоразу подавав публіці нового себе.

Глем-рок приніс популярність і співаку Роду Стюарту (його справжнє ім'я Родерік Девід Стюарт), який заради цього покінчив із блюзом та взявся за нове амплуа.

Відомим глем-рокером є співак і композитор Елтон Джон – геній епатажу, який і приніс йому таку всесвітню славу.

Ставку на комерцію зробили й музиканти британського гурту «Slade» (вірніше, за них це зробив їхній продюсер) – і топи хіт-парадів опинилися в них у кишенях. А от гургу «Sweet» такі експерименти успіху не принесли. Перейшовши від хард-року до простішої музики, команда здала позиції і незабаром після цього взагалі розвалилася.

У британців усе було «гламурненько», а ось Америка епатувала своїх слухачів жахіттями. Еліс Купер, наприклад, (справжнє ім'я Вінсент Деймон Фурньє) одягався у чорну шкіру, підводив очі та годував удавів власноруч розчленованою курятиною прямісінько на сцені перед шокованим людом. Але його дійсно було за що любити – його хард-рок зайняв далеко не останнє місце в історії музики рок, а альбоми неодноразово ставали платиновими (платівка «Welcome to my Nightmare» 1975-го року взагалі одноголосно визнана класикою рок-музики).

Ще одні музиканти 70-х у гримі, шипах і на височенних платформах – гурт «Kiss» – мали звичку приголомшувати своїх і без того збожеволілих прихильників зі сцени. А грали вони також старий-добрий хард-рок.

Думаєте, на цьому цінності могутнього року закінчуються? Кінець епохи, філософії, контркультури? Слава комерційності та ганебному слову «попса»? Ох, не дочекаєтесь!

Далі еволюція, еволюція і знову еволюція. Ще стрімкіші та яскраво виражені видозміни. І це вже не просто відгалуження з приписом «рок», а самодостатні нові музжанри під власними іменами.

Хоча батьківство в рок-музики ще ніхто не відбирав. Вона жива й до сьогодні.

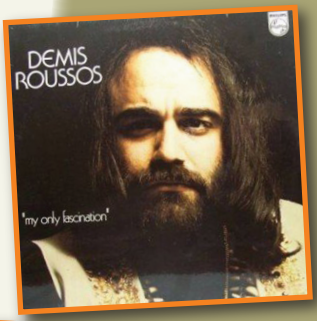

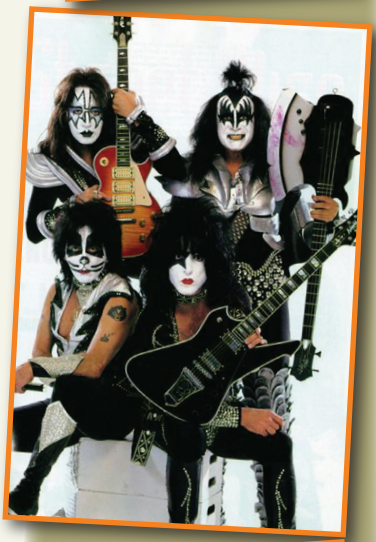

Мар'яна Голодняк

MC Rio:

«СПРАВЖНІЙ МС ПОВИНЕН ЧИТАТИ ЖУРНАЛ «ПТАХА»!»

– Ну, розповідай, коли, де і як ти вперше взяв до рук мікрофон?

– Ой, це було ще у 8-му класі, коли я був учасником збірної КВК. Називалась вона, якщо мене не підводить пам'ять, «Чувачі».

– Ти працював ведучим, наскільки я знаю?

– Так, десь із 9-го класу і аж по 2-й курс університету я був ведучим звітних концертів. Працював також у драмтеатрі. А потім мені все це набридло. У той час я почав активно відвідувати «діскутєкі», як-то кажуть, особливо нічний клуб «Метро». Саме там я вперше побачив, як працює МС, от мені й захотілось себе в цьому спробувати. Знайомі хлопці – ді-джеї допомогли. Ось так усе і закрутилось…

– То ти починав з «Метро»?

– Взагалі-то, починав я з нашого луцького нічного клубу «Чері». Але це були всього-на-всього дві мої робочі ночі, тому що потім «Чері» закрили. Надіюсь, не через мене.))) Далі було кілька виїздів: у Нововолинськ, Ковель (у нічний клуб «Аркан»). Потім пішов на стажування в «Метро». Мордували мене там майже три місяці, і з того часу я є резидентом цього клубу. «Метро» було для мене великою школою, там я набував професіоналізму. Приходив о 10-й годині вечора, о 12-й починалась дискотека, і я, стоячи перед ді-джейським пультом, отак валив у шнуровий мікрофон до 4-ї ранку, щоб виговоритись. І після «Метро» мені вже нічого не було страшно.

– Останні заходи, у яких брав участь у якості МС?

– Це фестиваль «SviLake Festival'09» на Світязі, де я був ще й співорганізатором, 5-річчя клубу «Метро», яке відбулося 29 серпня. 12 вересня до нас у «Метро» приїздив DJ Буржуй, я тоді теж був за мікрофоном.

– Ти вже вибач за таке... запитання, але чому Rio?

– О, це точно! Я, чесно кажучи, вже замахався на нього давати відповідь.)))

– Доведеться це зробити ще раз.)))

– Воно нічого не означає. Це я сам придумав, щоб було яскраво, коротко і щоб швидко запам'ятовувалося. Здається, придумав вдало.

– Де ти взяв таку гарну футболку з написом «Цензура – дура»?

– В мене є знайомий, який робить всілякі такі футболки. Я попросив його зробити і мені з таким написом, а він взяв і просто подарував її мені. То не я придумав цю фразу, скажу чесно, я її сплагіатив. Таку футболку має Кузьма Скрябін, тільки в нього вона червоного кольору. От я й захотів собі таку.

– «Цензура-дура» – це твій девіз у роботі?

– Ну, не те, щоб девіз, але ця фраза має безпосередній стосунок до моєї роботи.

– Матюкнутись, наприклад, можеш у мікрофон?

– Буває. Але, звичайно, треба розуміти, де і коли це можна зробити.

– Це, напевне, залежить від формату вечірки?

– І від формату, і від публіки, і від адміністрації клубу, в якому проходить ця вечірка. Багато від чого.

– Були випадки, коли лаяли за це?

– За матюки – ні.

– А коли ляпнув щось таке у мікрофон, про що потім довго жалкував?

– Одного разу, коли я був у Нововолинську у нічному клубі «Юджин», я сказав фразу: «Кто не танцует, тот Катя Пушкарева». До мене прибігає дічина-бармен і каже: «Діма, не говори, будь-ласка, більше такого, бо люди в залі ображаються!» Після цього я намагаюсь дивитись, перед якою публікою треба вести себе культурно, розповідати людям пристойні анекдоти, а де можна й загнути щось кучеряве.)))

– Яким має бути справжній МС, крім того, що має мати підвішеного язика?

– Начитаним. Треба постійно читати. Журнал «Птаха» у першу чергу)))

– Ага, і цитати звідти начитувати в мікрофон!)))

Обов'язково!)))

– Ти повністю імпровізуєш чи все-таки маєш кілька заготовлених фраз?

– Мені б довелося кожного разу щось нове придумувати. Я не знаю, хто серед МС таке вміє, напевне, ніхто так не робить. У мене є певний запас фраз, який час від часу оновлюється, я його використовую, по ходу ще й імпровізуючи. Так само, як і ді-джей, який може протягом місяця грати одну й ту ж музику, лише кожного разу порізному виставляючи треки, додаючи потрохи чогось нового. Я часто що бачу, те й говорю. Бачу дівчину, яка класно танцює, – зроблю їй комплімент у мікрофон, або, наприклад, хоче хлопець дівчину поцілувати, а в нього все ніяк не виходить – от я можу підтримати або, навпаки, покепкувати з нього.

– Ти вважаєш свою роботу творчою?

Навіть дуже творчою.

– Тобто має прийти муза, щоб ти гарно відчитав у мікрофон?

– Ну, муза-музою, а я повинен постійно говорити, нікого не хвилює, є в мене настрій чи ні. Є робота, є замовлення – треба працювати. За це гроші платять, врешті-решт!)))

– Комплексу перед публікою ніколи не було?

– Був у 2-му класі, коли я ходив на бальні танці і доводилося виходити на конкурсах на сцену. А так – ні.

– Як впливає на тебе музика, яку грає діджей?

Для мене вона немає значення.

– Тобто ти можеш працювати і під техно, і під Енріке Іглесіаса?

– І під техно, і під транс, і під хаус. Головне – знати, в який саме момент треку чи пісні говорити. Тобто тоді, коли є так звані «ями», програші в пісні – тоді можна вставити свої п'ять копійок, а не тоді, коли у треку йде вокал. За три роки роботи я вже спробував усього. Лише під рок не пробував говорити і, думаю, що й не спробую.)))

– У тебе особисто які музичні смаки?

– Скажу тобі чесно, усієї цієї клубної музики я не слухаю. Вдома в мене «Фабрика зірок – 2», попса різна)))), український і російський рок. Що маю – те й слухаю.

– Прагнеш популярності?

– Усі творчі люди її хочуть! Або, принаймні, вірять в те, що вона до них прийде.

– Ну, є й такі, що намагаються від неї абстрагуватись.

– То це вже якісь андеґраундні особистості.

– Ти хочеш, щоб тебе завжди впізнавали на вулицях, брали інтерв'ю, як-от я зараз?

– А мене і так впізнають, і беруть інтерв'ю, як-

от ти зараз.))) На рівні нашого міста я вже цього досяг, а далі буде видно. Зараз у мене відбуваються деякі зміни в роботі. Я росту, як і кожна людина, що робить кар'єру.

– А от із цього місця конкретніше!)))

– Зараз я працюю адміністратором нічного клубу «Метро» і маю перспективу просуватися й далі. Можливо, навіть із виїздами і гастрольними поїздками доведеться трохи зав'язати, щоб повністю вникнути у специфіку нової роботи.

– Це твоя програма-мінімум на найближче майбутнє?

Саме так.

– А яка програма-максимум?

– Ой, у мене у планах ще багато всього! Я та мій хороший друг і колега MC Yasen збираємося відкрити свою радіо-передачу на СіД FM. Таке собі розважальне треш-шоу, шоб можна було посміятись, пожартувати.)))

– А якщо заглянути ще далі – на 10 років наперед, наприклад?

– Не думаю, що буду в 40 років працювати MC, ну але якщо, звичайно, мене хтось запросить – я буду тільки радий! Навіть дітей своїх візьму з собою, щоб на тата подивились. Головне для мене – розвиток і рух уперед! Я й не чекав, що мене запросять на посаду адміністратора, я був приємно шокований, чесно кажучи. Значить, не дарма я там по клубу бігаю й стрибаю.)))

– Ти говорив про радіо-шоу. Вже маєш якийсь досвід?

– Я його зараз саме і набуваю. Проводжу вітальні програми на тому ж таки СіД FM, коли, звичайно, маю вільний час. Наче все виходить!

– Що більше приваблює – робота перед публікою чи на радіо?

– Обидві роботи по-своєму цікаві. Приємно, коли публіка на танцмайданчику починає кричати вже після третього твого слова або, взагалі, коли ти тільки ввімкнув мікрофон, щоб перевірити звук. Або коли на радіо тебе понесло на приколи, і люди починають писати повідомлення типу: «Супер, чувак, так тримати!» – це теж шалено приємно. У кожній роботі є своя родзинка.

– Між публікою і ді-джеєм існує дуже сильний взаємозв'язок. А як щодо публіки і MC?

– Між публікою і MC зв'язок ще більший. Діджей може прийти без настрою, задовбаний, і люди в клубі не відчуватимуть його енергетики. Але якщо працює хороший MC, енергетика йтиме від нього і заряджатиме тих, хто танцює. Якщо публіка не вибухає – винний у цьому MC. І навпаки – якщо заводиться танцмайданчик, він одночасно заводить і мене ще більше. Це є прямий взаємообмін драйвом, аж поки під ранок у людей ноги не починають боліти, і тоді вони дибають до першого ж таксі – і додому спати.)))

ПТАХА

– Як ти вважаєш, чого не вистачає нашому волинському клубному життю?

– У нас ще не розуміють музику, клубну культуру так, як у Європі чи ще десь. Там люди йдуть на дискотеку танцювати, і їм не потрібні ніякі столики-диванчики і барні стійки. А у нас в нічний клуб йдуть частково як у бар, щоб посидіти, випити пива чи ще чогось, музику послухати трохи. Хтось, узагалі, туди йде, бо його дівчина тягне, хтось приходить познайомитися з дівчиною/хлопцем. Є у нас, звичайно, і затяті клабери, і ті, хто йде у клуб, тому що сьогодні там працює якийсь певний ді-джей. От музика у нас дійсно класна! Уже не один луцький ді-джей підриває зараз київські танцмайданчики.

– Сам туди не плануєш?

– Та мені поки і тут добре! Тут і кар'єрний ріст, і перспектива – усе в моїх руках. Я, взагалі, не люблю створювати далекоглядних планів, тому що я є реалістом. Якщо вдається задумане – це класно, якщо ні – тоді треба робити все, щоб це відбулось. Поки що вдається все. А куди воно мене приведе, якою буде вершина усіх моїх старань – побачимо згодом.

P.S. (спешіал 4you, Діма, оскільки я все-таки обіцяла тобі один примірник жовтневого випуску для твоєї особистої колекції): Привіти місту Ковелю, нічному клубу «Кино», DJ Brunett'y, Ipi ATYM і усьому нашому журналу передані особисто.)))

Фото із власного архіву MC Rio

Мар'яна Голодник

КЛУБНЯК

Велике закриття

17-20 ст. з повним правом можна назвати Епохою великих відкриттів. За той період людство дізналося про навколишній світ набагато більше, аніж за всю свою багатотисячну історію. А кінець 20 – початок 21 ст. вже можна було б назвати епохою Супервідкриттів. І не дивно – на нас ринула така лавина наукової та технічної інформації, у якій ми почуваємо себе плавцем у розбурханому морі.

Але час, у якому ми живемо, без перебільшення можна було б назвати й епохою Великих закриттів. А взяв я цю фразу із казки російського дитячого письменника Григорія Остера «38 папуг» (сюжет саме цієї казки пізніше ліг в основу відомого мультфільму). Один з її розділів так і називається: «Велике закриття».

Розпочинається ця кумедна історія тим, що один із героїв – Удав, дивлячись на кокосовий горіх, зосереджено роздумує: «Якщо його кинути угору, він упаде. Чому?» Згодом біля нього збирається чимала компанія, яка галасливо і дотепно вирішує це складне запитання. Особливо галасує Мавпа, бо Удав, намагаючись наочно показати суть своїх роздумів, кинув горіх угору, і той упав мавпочці на голову. Мудрий Удав намагається пояснити: «Горіх упав за законом природи». Мавпа, чухаючи голову, заперечує: «Немає таких законів, щоб по голові бити». – «Є, і він каже, що все кинуте вгору, обов'язково впаде на вас». – «Це якийсь неправильний закон. Не потрібний нам такий закон. І звідки він взявся? » – «Був. Із самого початку природи». Тут у дискусію втручається папуга. Він авторитетно заявляє: «Ні, спочатку його не було. А потім його відкрив один мудрий чоловік. Одного разу цьому розумнику впало на голову яблуко – і він відразу і відкрив цей закон». І тут у Мавпи з'являється геніальна думка: «Відкрив? А чи не можна його якось закрити? Якщо воно відкривається, то і повинне закриватися!» Усі зосереджено думають над великою головоломкою: як то цей закон закрити, щоб більше по голові горіхами не било. Логіка проста: потрібно зробити все навпаки – якщо горіх впав на голову, то треба його кинути Удавові на хвіст, і тоді закон «закриється». Що і було без вагань зроблено. Горіх кидають з пальми на хвіст Удаву, який спочаткуойкає від болю, але згодом радісно вигукує з усіма на честь «великого закриття»...

Дотепна і весела казочка, читаючи яку, можна було би посміятися з наївності лісових звірят. От лишень вони мені дивовижно нагадують когось дуже знайомого. Здогадуєтеся кого? Нашого сучасника. Так, так: тисячі, мільйони людей сьогодні міркують саме так, як герої згаданої оповіді.

Кожен школяр знає, що у навколишньому світі існують закони. Згідно з ними кожного ранку з-за горизонту з'являється сонечко, хмари дають дощ, який п'є земля, на землі ростуть прекрасні квіти та дерева, ними ласують тисячі представників тваринного світу. За цими законами дорогами біжать автомобілі, а у небі летять літаки, їм підпорядковані планети та цілі галактики. Бо так запланував Великий Творець. Усе видиме та невидиме, те, що людина уже дослідила та відкрила, і те, що для неї ще є таємницею – усе підпорядковане чітким та вічним законам. Деякі з них люди поставили собі на службу, деякі ніяк не можуть приборкати.

Але навколишній світ, природа – не єдині ділянки, де діють закони. Відповідні закони працюють і в інших сферах: є державні закони, філософські, суспільні. І є закони моральні.

Людина 20-21 ст. не лише зуміла зрозуміти, відкрити, приборкати закони природи, вона замахнулася і на закони моральні. Саме наш час характерний особливим скептицизмом щодо моральних законів. Те, що століттями вважалося нормою і не підлягало ніякому сумніву, зараз не просто переосмислюється чи редагується, а часто повністю відкидається як непотріб, як «пережиток минулого». Світлі голови, на які все частіше сипляться «горіхи», нічого кращого не можуть придумати, як «закрити» невигідні для них норми поведінки. Вони міркують за логікою героїв казки: «Ага, якщо ці закони б'ють мене по голові, це неправильні закони. І якщо їх хтось колись встановив (або мовою казки «відкрив»), то так само можна і відмінити, «закрити». І закривають. Світової епідемії набуло відверте ігнорування основними моральними законами, на яких століттями трималося суспільство: сі-

мейні стосунки замінено «вільним коханням», «громадянськими шлюбами», а саме кохання часто перетворюється на грубий, тваринний секс. Більше того, світ захлинувся від нового захоплення: виявляється, сім'ю можуть створити не тільки чоловік і жінка, але й дві жінки чи два чоловіки. І не обов'язково двоє: втрьох чи чотирьох цікавіше...

Сьогодні не модно бути добрим та співчутливим – це ознака слабкості, кумирами та носіями моралі (точніше відсутності моралі) стали герої бойовиків, для яких єдиний аргумент та метод спілкування – груба сила і жорстокість. Найбільш популярними та цікавими стали телепрограми, на яких перед камерами родини чи знайомі з'ясовують далеко не безхмарні стосунки, серіали, в яких за одну серію герої встигають декілька разів закохатися, розкохатися, розлучитися і знову одружитися. Девіз шукачів слави та популярності – відкинь всяку мораль, шокуй прихильників епатажною поведінкою – і станеш відомим та культовим. Іншими словами: чим брудніше, чим аморальніше, чим безглуздіше – тим нормальніше. Ненормальні – це ті, хто старомодно тримається якоїсь там моралі.

Як правило, подібні дії пояснюються дуже просто: людина має бути вільною від будь-яких законів, що стримують її життя та так званий «гармонійний розвиток». А всі моральні закони, на які опираються застарілі та недалекоглядні консерватори, були придатні лише тимчасово, для певного періоду, певного суспільства і для певних обставин. Тепер, коли людство вступило в еру нових стосунків, ці закони потрібно просто «закрити». Щоб не били по голові.

Дивно виходить. Чомусь ніхто не намагається відмінити закон всесвітнього тяжіння. Ми лише сміємося над героями казочки, які хочуть це зробити. А от моральні закони скасовуємо з легкістю.

Ну, хтось скаже: це ж закони природи, вони вічні, незмінні, а мораль, вона – «як дишло: куди повернув, туди й вийшло». Їх же встановлювали люди, отож люди й можуть скасувати.

На жаль, подібні філософи забувають одну істину: Той, Хто встановив закони природи, одночасно встановив і закони моралі. Встановив з тієї причини, що Він Сам – найбільш високоморальний. І створивши людину «за Своїм образом і Своєю подобою», вклав у людську сутність моральні закони й почуття відповідальності за їх дотримання.

Якось до Ісуса Христа підійшли лукаві слухачі й запитали: «Чи можна людині розлучатися? Бо ж Мойсей, через якого були встановлені закони Ізраїлю, дозволив це робити!» І що відповів Христос? – «Мойсей дозволив це через ваше жорстокосердя, через вашу низьку моральну свідомість, а спочатку так не було». «Спочатку» – мається на увазі до Мойсея, до гріхопадіння, навіть ще до створення самої людини, ці закони, як і закони природи, існували вічно, Мойсей їх лише «відкрив». Вони такі ж незмінні, як і закони, за якими Земля обертається навколо Сонця. Вони не залежать ні від часу, ні від суспільства, ні від розвитку науки чи техніки. І встановлені вони не відомими вчителями чи релігійними діячами, а Самим Творцем. Людина, яка тверезо мислить, не буде їх скасовувати. Для того, щоб ці закони не «били» нас по голові, їх потрібно просто дотримуватися. І тоді не доведеться вигадувати хитромудрих теорій про те, що схильність до жорстокості, насилля, розпусти, сексуальних збочень, гомосексуалізму ховається у генах. Мовляв, у людському організмі знайдено такий ген, який провокує подібну поведінку, так що я, бачите, тут не винен, так природа мене створила. Але якщо і є в людині якийсь ген, що штовхає її до порушення закону, то це ген гріха. Але його легко позбутися. Варто лише попросити про це в Бога, Який є найкращим прикладом дотримання моральних законів.

Якщо Сам Творець не наважився порушити великих моральних законів, рятуючи аморальне людство, то чи маємо право порушувати, а тим більше скасовувати, «закривати» їх ми?

Достоєвський якось сказав знамениту фразу: «Якщо Бога немає, то можна все». А заперечувати відсутність Бога може, за словами мудрого царя Давида, лише нерозумний. Людина, позбавлена здорового глузду, буде, наперекір логіці, закривати те, що закрити неможливо. Вона стає просто одним з героїв славнозвісної казкової розповіді.

До речі, про казку. Закінчується вона тим, що Удав бере горіх і щосили жбурляє його вгору, впевнений, що він вже більше не принесе шкоди. Звірята весело ідуть у танок з нагоди «великого закриття». І раптом... З величезною швидкістю горіх падає удавові на голову. Німа сцена. Бідний Удав, чухаючи величезну ґулю, по-філософськи мовить: «А все-таки він діє...».

Юрій Вавринюк

МАЙКЛ ДЖЕКСОН. ХАЙ ЖИВЕ КОРОЛЬ!

Після того, як 26 червня 2009 року ЗМІ закишіли повідомленнями про смерть найкращого із найкращих в історії поп-музики – співака Майкла Джексона, світ забився в істериці. Фани плакали, виходили на вулиці, масово скупляли старі альбоми поп-короля, а популярний сервер Google автоматично сприймав речення типу «Michael Jackson is dead» як атаку хакерів.

Преса по черзі видавала нову причину раптової смерті Майкла: вбивство, передозування, раптова зупинка серця. Дійшло навіть до теорії інсценування загибелі: мовляв, співак втомився від того, що він є постійним епіцентром роздування скандалів та пліток на порожньому місці. Як доказ цього, по телебаченню було показано відео, де тінь співака нібито мирно розгулює кімнатами його будинку незадовго після трагічної дати. Все ніяк не заспокояться папараці.

Майже два останні десятиліття життя Майкла Джексона бульварна преса ходила слідом за співаком, вишукуючи черговий плодовитий грунт для нового скандалу, а якщо не знаходила – доводилося підключати свою фантазію. На здобутки та творчі успіхи на шпальтах газет/журналів лишилось до смішного мало місця. Так хочеться сподіватись, що теперішній ажіотаж навколо персони Майкла Джексона викликаний не завищеним інтересом до особистого життя зірки, а бажанням віддати належне людині, без якої популярна музика не була би повноцінною.

Майкл Джозеф Джексон народився 29 серпня 1958 року в штаті Індіана. У спадок йому перейшли чудові гени – і мама, і тато у свій час займалися музикою, тому хлопець ріс із неабиякими талантами. Добре це було чи погано? Враховуючи те, якою мега-зіркою Майкл виріс, тоді – так. Але у нього практично не було дитинства. Батько, часу не гаючи, створив у 1964 році із трьох синів та двох племінників гурт і охрестив його «Jackson 5» (з 1976-го – «Jacksons»).

Першим їхнім успіхом була перемога на місцевому конкурсі, за нею потягнулися численні концерти. У 1969 році гурту по-справжньому усміхнулась фортуна – після виступу на розігріві у знаменитої Даяни Рос хлопцям звалився на голову перспективний контракт зі студією звукозапису Motown Records.

Майклу тоді було 11. У той час, коли середньостатистичні його однолітки ганяли вулицями та смикали за коси дівчат, юне дарування жило життям, повним репетицій, виступів, недосипань-недоїдань та занять із приватними вчителями.

«Jackson 5» взяли вершини популярності з першої спроби – синглом «I Want You Back». Наступні композиції – «ABC», «The Love You Save», «I'll Be There» також потрапили на найвищі щаблі хіт-парадів, зробивши гурт одним із найпопулярніших у США.

Завдяки своїм вокальним даним та неабиякій пластичності, з часом Майкл зайняв у сімейному гурті позиції лідера. Цього не могли не помітити продюсери – і та ж студія Motown почала просувати 13-річного Майкла Джексона вже як сольного виконавця. Історія успіху повторилася – дебютний сингл «Got To Be There» підкорив хіт-паради, а наступний – «Ben», взагалі, зайняв передове місце. Попри власний успіх, Майкл продовжував працювати в «Jackson 5», і гурт випустив один із найуспішніших їхніх альбомів – «Destiny».

Майкл Джексон ріс як у фізіологічному, так і у творчому плані. Тепер він уже не був юним хлопчиком, що наслідував свого кумира Джеймса Брауна, а став самодостатнім артистом. У 1979 році разом із продюсером Квінсі Джонсом Майкл записав альбом «Off The Wall», де вдало поєднав своїм співом фанк, соул, поп і диско. Успіх співака помножився у декілька разів. Усього було продано близько 19 мільйонів платівок, пісні «Don't Stop Till You Get Enough», «Rock With You» миттєво стають найпопулярнішими хітами. За останній хіт Майкл Джексон отримав першу нагороду Греммі – як найкращий ритм-н-блюзовий артист.

Наступний альбом «Thriller» (1982) побив усі можливі й неможливі рекорди, потрапивши навіть до Книги рекордів Гіннеса за кількість проданих копій. Пісня, виконана у дуеті з Полом Маккартні, «The Girl Is Mine» зайняла друге, а славнозвісна «Billie Jean» – перше місце в хіт-параді (і протрималася там 7 тижнів поспіль). У 1983 році платівка була 12 разів номінована на Греммі, відвоювавши 8 нагород, згодом – 8 статуеток American Music Awards та 11 Billboard Awards.

Демонструючи свої танцювальні таланти, співак створював цілі шоу та міні-кінострічки – і став першим чорношкірим, чиї відеоролики потрапили в ефір MTV і транслювалися там з ранку до ночі.

Платівка «Thriller» два роки протрималася на сходинках найпопулярніших чартів і до сьогодні вважається однією з найкращих за весь період існування музики поп.

Всенародним гімном стала пісня «We Are The World», записана дуетом з Лайонелом Річі.

Наступна платівка Майкла

Джексона носить назву «Bad», її реліз відбувся у 1987 році. У 1991-му наступним лонг-плеєм був «Dangerous», записаний уже без продюсування Квінсі Джонса. У відеокліпах на пісні з альбому можна помітити обличчя таких зірок, як Наомі Кемпбелл («In The Closet»), Майкл Джордан («Jam»), Едді Мерфі («Remember The Time»).

Не був би це Майкл Джексон, якби ці дві платівки не мали належного фурору. Але зірка, яка так яскраво спалахнула альбомом «Thriller», потроху почала блякнути. Це був абсолютно передбачуваний процес, через який проходять усі зірки, що мали змогу покупатися у променях своєї популярності.

Наступний альбом Джексона «HIStory» вміщав переважно колишні хіти, хоча й містив досить вдалі композиції: «Earth Song», «They Don't Care About Us». Популярність альбому співак підкріпив своїм турне, під час якого влаштовував на сцені неймовірні шоу та з'являвся в образі Месії.

Платівка «Blood On The Dancefloor» теж не мала абсолютно нового матеріалу, а вміщала ремікси на старі пісні. А от альбом «Invincible» (2001), на який пішло не багато – не мало 30 мільйонів, мав найменший успіх.

Напевне, зниження інтересу до творчості Майкла Джексона було компенсоване збільшенням інтересу до особистого життя співака, яке він так ретельно оберігав від сторонніх очей. Люди обговорювали вже не новий хіт або черговий концерт, а те, чим закінчиться чергова судова справа, що ж все-таки Майкл Джексон зробив зі своєю шкірою, і що сталося з його носом, хто мати його третьої дитини, куди ділися всі його статки і чи дійсно він спить у барокамері.

Попри все, поп-король не опускав рук. Він готував новий альбом, до роботи над яким залучив відомих реперів (Will.i.am, Kanye West, Akon) та планував здійснити турне, часові рамки якого уже були узгоджені.

За день до смерті Майкла було відзняте відео з репетиції перед майбутнім концертом. Музика була й досі коханням усього його життя, він не хотів завершувати свою кар'єру, так і не вийшовши на велику сцену знову.

750 мільйонів проданих дисків, 13 Греммі та купа інших нагород, 13 разів підкорені найпопулярніші світові чарти, двічі занесене ім'я до Залу слави рок-н-ролу, звання Артиста Століття на церемонії American Music Awards.

Легендарна «місячна» хода, одинока біла рукавичка, вищання між рядками пісень та легковажний жест рукою нижче пояса.

«Вічне дитя» з неабияким талантом, працьовитістю, енергією та харизмою.

Таким його і запам'ятають.

Мар'яна Голодняк

* * *

Це не осінь, а хтось перемішує фарби.
Нам здалося, що теплий вітер.
Наші руки у сонці, ми бредемо нахабно
Кимось згублені серед літер.
Нам услід дикі трави біжать
і моляться,
І стає на коліна ліс.
Ми ж нахабно ліпимо глиняні сонця
І уперто бредемо вниз.

* * *

У селі
Ясени як сини
А тополі як сестри
Кінь у яблуках
У кульбабах біля діда
Спочиває
Іконам землі
Дощі моляться
А в синьому слоїку
День старіє

Ольга БУЦЬ

* * *

Голос – як кінь, що летить по небу.
А осінь за ним замітає сліди.
Першим сопрано чи другим тенором –
Все одно гнідий.

Летить туди, де ліс настроює
Вночі золоту трубу.
Присяде на пні чи зіскочить із жолудя,
Або попливе за Буг.

А може, у нього човен тріснув.
Або злетіла підкова?
Тоді злетить на крилах листяних
По небу, що пахне Словом.

* * *

Шумить поїзд у каштановім чубі,
А ми – на пероні листям
Падаєм то вгору, то вниз.
Немає ліку – загубленим
І виправдань – чистим,
Лише тліє верлібром
Кимось підпалений хмиз.

* * *

Куди поділось літо?
Куди сховалось море?
Сьогодні я побита
Козирним горем.

Куди втекла веселка
Із голосу берези?
Сьогодні всі метелики
Відкрили слово лезом.

* * *

Віч-на-віч ти – і листя.
Готично в небо піднімається душа.
Приснився ліс, село уже не сниться –
Сховалось під хустиною куща.

Ти десь потойбіч листя і дощу.
Світанку хміль не діє більше
Як пива хміль. Класичний стиль душі,
Хоч думаєш, що інший.

Віч-на-віч ти і осінь,
І верещать над вухом вишні.
Він не попросить, не запросить
Ні синього, ні жовтого, ні вишнього.

* * *

Цей дощ присвячено мені,
А посередині – очі
Доброї яблуні,
А може, – старої квочки.

Знову щезне блакить,
Знову на парашуті
Стрибне щаслива мить
Посміхнувшись на кутні.

Цей дощ втече у поле
Мій, а стане житом.
Буде чиєюсь волею
Присвячувати і творити.

! Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

ПТАХА

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Андрій Откаленко – голова МГО «За життя», директор фірми «UAinet», радник ковельського міського голови

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: ***м. Ковель***
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8 (068) 2338513 – Ната

ФЕСТ ДЖИПЕРІВ ТА БАЙКЕРІВ «БУРАН» ВІДБУВСЯ 28-30 СЕРПНЯ 2009 НА ТУРБАЗІ «ШАЦЬКІ ОЗЕРА»

Зранку оживає організаційний мурашник: будується фортеця, монтується сцена, підключається звук, заклопотано шурхотять всюдисущі організатори та їх помічники. Скрадливо глипають квадратні від здивування очі новоприбульців. До вечора з їхніх гіга-рюкзаків по всій території турбази виростуть грибочки наметів.

Поступово світязький простір наповнюється гуркотом двигунів. Абсолютно негармонійно з дитячим сміхом та плескотом хвиль зливаються саунд-чекові гітарні рифи. Зрештою, цей дисонанс і створює потрібну атмосферу в очікуванні вечора.

Після обіду волинські та рівненські лицарі штурмують зведену фортецю, нещадно гамселячи один одного дворучними мечами, щитами та алебардами. Але взяттям фортеці дійство не закінчується. Бої відновлюються, але вже на ристаллі. За традицією, у перервах між боями танцюють дівчата у середньовічних костюмах.

Розпочався концерт веселими реггімотивами хлопців з Білорусі «Растение Мудрости» та з банківським позитивом від «Брем Стокера». Позитивні вібрації острова Джа підтягнули людей, і до вечора біля сцени підтанцьовувало і підспівувало все більше відпочивальників. «Брем Стокер» зібрав під сценою наймолодший контингент – семирічні хлопаки завзято відривалися під «Я устал хочу любві». З новою програмою виступили «Кінг Сайз», за ними на сцену вийшов гурт «Рада», а хед-лайнерами вечору були «Крылья». Ведучі ж у свою чергу розбавляли цей нестримний потік музики різноманітними веселими конкурсами. Квіткою п'ятничного вечора стало фаєр-шоу.

Ніч поступово ввібрала в себе гамір вечора, і з закінченням концерту всі розсіялися територією, майже синхронно то там, то сям засвітилися маячками вогнища.

На Світязі немає нічого кращого, ніж на зорі з бойовим кличем «АААААА!!!», розганяючи сонних мальків і чайок, влітати у ще холодну воду і в ній прокидатись. А з полуднем розпластатися медузою на піску. Поки частина гостей фестивалю займалася вищеописаним, на спеціально підготованій трасі, розпилюючи навколо бризки та болото, змагалися у спритності джипери. Переможці отримали кубок, і радісно бібікаючи гасали по території турбази, а потім так само той кубок переможно пішов кудись у світ. Що зробиш... Життя!

Любителі води плавали, крутили педалі катамаранів та бавилися у водних шарах. Любителі живої природи каталися на кониках. Любителі повітря проходили курс підготовки молодого космонавта – лазили по деревах в альпіністському спорядженні.

Тим часом підступно здіймався вітер погрозливо насувалися хмари, підкрадалася гроза, яка вмить зігнала народ із пляжу, і в пошуках чи то романтики, чи то інтиму неодноразово вимикала звукооператорам світло. Лив дощ, погримувало. А потім усе змінилося. Вечір знову заполонив багатоголоссям гітар, барабанів, клавішних і басів: «Копірайт», «Джигура», «Етно XL», «Rubin Hoot», завзято вигравали на сцені, і незважаючи на дрібний дощик, люди знову почали сходитися до сцени. З появою довгоочікуваної «Арії» публіка звила від захоплення. Арійці, як завжди, виклалися на сцені на повну, за що хлопцям великий респект. Сигналом для завершення свята став різнобарвний салют. З останніми краплинками світла з'явився якийсь, ну зовсім маленький, сум – те, чого так довго чекали, промайнуло так швидко. Організатори чесно зізналися, що в перші дні після закінчення фесту ще не можуть відійти ні емоційно, ні фізично, адже проведення подібних заходів потребує неабиякого об'єму внутрішньої батарейки: туди побіжи, там домовся, тут прибери, сям прослідкуй, а ще десь експромтом придумай, організуй, посели, встигни кругом, побудь Юлієм Цезарем, одним словом. А це не так вже й легко!

Свято вдалося. А я ніяк не можу знайти в голові завершальні рядки статті і поставити крапку. Може, це так, бо мені здається, що коли я її закінчу – то відголоски свята, теплі спогади і те дивне приємне відчуття, що поселилося в душі, зникнуть остаточно))

Іванна ForeverAlbum Мартинів

Фото Андрій Калахан

СТРАЙКБОЛ,

АБО НОВИЙ АДРЕНАЛІН ДЛЯ СПРАВЖНІХ ЧОЛОВІКІВ

Історія появи цього спорту сягає коренями до післявоєнної Японії, якій після її капітуляції заборонили мати збройні сили (крім сил самооборони), і уряд цієї країни знайшов цікавий вихід зі сформованої ситуації – були створені точні пневматичні копії бойової зброї, які збігалися у вазі з реальними прототипами, мали таку ж скорострільність, і навіть мали схожу схему збірки. Патрони в цій зброї заміняли 6 мм кулі, виготовлені з легкого пластику.

У результаті ця витівка переросла у вид дозвілля, що набув величезну популярність у всьому світі, завдяки його особливій реалістичності і наближеності до реальних бойових дій (англійською це називається Military Simulation Training and Education). Причому, цей спорт жодною мірою не пропагує насильства або вбивства. Цей спорт насправді дає можливість відчути радість від життя, звільниться від зайвих емоцій і агресії, що накопичуються в кожному з нас. Ви одержуєте можливість взяти участь у бойових діях із «реальною» зброєю (не з пейнтбольним «пилосмоком» за скажену ціну, а з M16A1 за цілком розумну ціну), у реальних умовах (на відміну від пейнтболу, з його надувними полями), отримати дозу адреналіну, відчути те, що переживають ті, хто пройшов війну.

Страйкбол – це командна гра, у якій «бій» ведеться 6 мм кульками типу BB (вагою від 0,11 до 0,43гр.) з точних копій бойової зброї. Відмінною рисою гри є непопулярна в наш час чесність. Адже влучення від 6 мм кульки не залишають слідів на камуфляжі й захисних окулярах (які обов'язкові в цьому виді спорту) – «повідомлення» про влучення у ділянку тіла цілком на совісті гравців. Так, деякі можуть і не повідомити про влучення – тому з'являються МакЛауди (ті, котрих не можливо вбити), але це вже зовсім інша історія...

Ігри проводяться за заздалегідь обговореними сценаріями, які додають ще більшої реалістичності самій грі. Чого тільки вартий захист блокпоста або напад на нарколабораторію, коли на території твоїх дій ще є група партизанів! У такі моменти навіть не розумієш, що це не реальна війна, а лише гра.

Основними виробниками страйкбольної зброї є фірми, які розміщені на історичній батьківщині цього спорту – у Японії, хоча на ринку представлені й продукти китайських і корейських виробників. Безумовним лідером у виробництві страйкбольної зброї є японська фірма «Tokio Marui», що у страйкбольних колах вважається «законодавцем моди».

Зброя виготовляється, як правило, з ударотримкого ABS пластику (у деяких випадках використовується метал, наприклад, виробництва Classic Army, ICS), обладнаного здебільшого системою HOP-UP (яка підкручує кульку у момент вильоту зі ствола, що дозволяє досягти більшої стабільності польоту на великі відстані) і латунним або мідним стволами з відполірованим внутрішнім каналом. У стандартні магазини до зброї «входить» близько 50-80 BB кульок (для автоматів), або 12-25 (для пістолетів). Так само існують бункерні магазини, об'єм яких становить від 200 до 600 BB кульок.

Що ж стосується України, то Федерація Страйкболу – як громадська організація – виникла у 2002 р. У цей час страйкбол в Україні лише починав розвиватися. Гравців було дуже мало, загалом по Україні налічувалося до 100 чоловік. На той час центральні осередки зосереджувалися у двох містах: Львові та Києві. Перша назва організації – «Західноукраїнська федерація страйкболу» – ЗУФС. Згодом, з появою гравців у інших регіонах України, засновники прийняли рішення відійти від територіальної назви і перереєструвати ГО під назвою «Федерація Страйкболу». У 2003 р. тоді ще ЗУФС організувала та провела першу Всеукраїнську гру «Відкриття сезону», на яку приїхало аж 36 гравців зі всієї України. Через рік нас було вже 120 (2004р.), ще через рік – 270 (2005р.) і у 2006 році на полігоні Раківець зібралося вже понад 500 чоловік. На сьогодні Федерація Страйкболу є найстаршою з офіційних організацій, що пропагують Страйкбол в Україні.

СПЛІН «Сигнал із космосу»

Ювілейна платівка вийшла найбільш насиченою за всю історію групи. Ні на одному номерному альбомі гурту не було зібрано аж 18 пісень. Але справа не тільки у кількості. Багатогранність емоцій і настрою, злиття естетики «Спліна» часів «25 кадру», сьогоднішнього звучання команди плюс абсолютно нові тональності у творчості роблять платівку новаторською і в той же час знайомою і близькою кожному прихильнику року вцілому, і групи «Сплін» зокрема.

Ляпіс Трубецкой «Культпросвіт»

Фронтмен гурту, Сергій Міхалок, обіцяє представити світу суміш із традиційного панк-року, протопанку, революційних маршів та пісень часів радянської епохи. Надихнув групу на написання альбому «дідусь» панк-року Іггі Поп в образі юного піонера, що збирає металобрухт – так стверджує сам Міхалок. Що ж – цей незвичайний образ цілком відповідає «ляпісовській» філософії.

Nirvana «Bleach»

Невідомі раніше пісні «Nirvana», можливо, побачать світ у цьому році. Про це розповів колишній басист групи Кріс Новоселіч. Музикант натякнув, що він, його колега Дейв Грол і вдова Курта Кобейна дійшли згоди щодо випуску невиданого матеріалу, що залишився після смерті Курта в 1994-му, незважаючи на те, що судовий позов між вищевказаними особистостями все ще триває.

TIESTO – Kaleidoscope

Реліз четвертого студійного альбому Маестро, який, як і очікувалося, отримав назву «Kaleidoscope», відбудеться 6-го жовтня на лейблі Black Hole Recordings, а потім 20-го на Ultra Records. Після революційного «Elements of Life» чергове творіння голландця обіцяє стати новою сенсацією у світі електронної музики! Новий альбом, так само як і попередній, багато в чому буде експериментальним, тому нового звучання від Tiesto не уникнути.

Підготував магазин «доМАЖОР» (м. Ковель)

Кінозал «Прем'єра»

ПУМ ім. Франка

представляє

ФЕСТИВАЛЬ

«НОВЕ НІМЕЦЬКЕ КІНО»

22-25 жовтня

ОСНОВНА ПРОГРАМА:

- 25.10 Віскі з водкою, реж.: Андреас Дрезен, 2009
- 23.10 Palermo Shooting, реж.: Вім Вендерс, 2008
- 22.10 Крабат – учень чаклуна, реж.: Марко Кройцпайнтер, 2008
- 24.10 Німеччина 09, реж: Фатіх Акін, Том Тиквер та ін., 2009

ПТАХА

CASE 39

СПРАВА №39

5 – 11 жовтня

THE TAKING OF PELHAM 123

ЗАХОПЛЕННЯ ПІДЗЕМКИ 123

2 – 8 жовтня

ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ

9-18 жовтня

БІТЛИ ПОПУЛЯРНІШІ ЗА ХРИСТА (В ІНТЕРНЕТІ)

Кинута Джоном Ленноном (John Lennon) 40 років тому хрестоматійна фраза про те, що Beatles популярніші за Ісуса Христа, днями була підтверджена документально. За даними Google, за останній місяць кількість обігів за запитом «The Beatles» чи не вдвічі перевищило число тих, хто цікавився життєм Сина Божого. При цьому пік припав на 9 вересня.

Цей факт легко пояснити. Нагадаємо, що саме 9 вересня молодому поколінню була презентована гра-тренажер «The Beatles: Rock Band» з хітами групи; у той же день відбувся реліз бек-каталогу знаменитої ліверпульської четвірки. Все це супроводжувалося потужною рекламною кампанією, за результатами якої Beatles очолили чарти перевидань в усьому світі.

Заява про всесвітню популярність «The Beatles» пролунала в інтерв'ю музиканта лондонській газеті «Evening Standart» у 1966-му році, і в той момент лишилась непоміченою. Скандал виник після передруку статті одним з бітлівських фанатів, який виніс цю фразу на обкладинку.

Слова Джона Леннона дорого коштували групі: пісні «The Beatles» забороняли на радіостанціях, скасовувалися їхні концерти, а в південних американських штатах навіть проходили показові «автодафе» – акції знищення альбомів колективу. Однак згодом пристрасті вщухли – і навіть Ватикан майже через 40 років офіційно «пробачив» самовпевнених рокерів...

СВІТ ПОЧУЄ НОВУ ПІСНЮ МАЙКЛА ДЖЕКСОНА

Напередодні виходу фільму «This Is It» про останні концерти Майкла Джексона (Michael Jackson) фанам виконавця буде піднесений ще один сюрприз – абсолютно нова пісня з такою ж назвою. У продажі сингл «This Is It» потрапить 12-го жовтня – за два тижні до світової прем'єри стрічки, що зафіксували репетиції Джексона напередодні літньої серії лондонських концертів, які так і не відбулися: за два тижні до початку марафону музикант помер.

Залишається загадкою, де й коли була записана ця композиція. Відомо лише, що як бек-вокалісти на цьому треку записалися брати Короля.

«Ця пісня зайвий раз підтверджує давно відому істину: Майкл Джексон – один з найбільших божих подарунків світові», – впевнений Джо МАККЛЕЙН, знаменитий продюсер і виконувач духівниці Джексона.

Відповідно до прес-релізу рекордингового лейбла поп-зірки Sony Music, пісня буде представлена також у новому альбомі Джексона, куди ввійдуть невідомі публіці версії класичних хітів виконавця. Sony підтверджують, що альбом, що готується до випуску, буде подвійним, і перероблений старий матеріал разом з новою піснею будуть лише частиною релізу.

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ
ПТАХА
№ 10, 2009 (жовтень)
Головний редактор:
Ольга Лясюк

Верстка та підготовка до друку:
Володимир Камінський (ПВД «Твердиня», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)
На титульній сторінці на фото: Уляна Глущенко. Світлина Олі Лясюк.
Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua.
www.ptaxa.com.ua
Свідоцтво про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008.
Видається з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна. Наклад 1500 прим.

ФОТОПОЗИТИВ

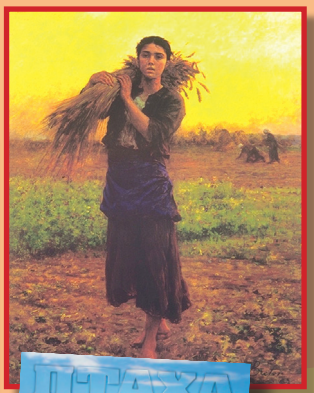

Журнали можна придбати у таких торгових точках:

у Ковелі:

- магазин «АВС» (привокзальна площа);
- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Наш Край» (вул. Брестська), «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брестському ринку біля ЗОШ № 7);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піццерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного, 6в);
- точка продажу преси в універмазі;
- магазин фотосувенірів (бул. Лесі Українки, 42б, навпроти паровоза);

у Луцьку:

- магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан).